

TONY ABBOTT

5

TRÂN CHIẾN
BĂNG TUYẾT

The title is written in a large, ornate, black serif font. The word "TRÂN CHIẾN" is on the first line, and "BĂNG TUYẾT" is on the second line. The text is set against a white silhouette of a dragon flying over a snowy landscape with mountains and clouds.

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

CUỐN SÁCH NÀY CỦA:

.....

TONY ABBOTT

Phú Anh dịch

5

TRÂN CHIỀN BĂNG TUYẾT

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Một thế giới thần bí đang chờ bạn
trong bộ truyện

1. Bí mật dưới tầng hầm
2. Hành trình vào cung điện Núi Lửa
3. Hòn đảo huyền bí
4. Thành phố trong mây
5. Trận chiến băng tuyết

6. Người không lồ yên ngủ Thành Goll

Lời giới thiệu

Bạn có tin rằng có một THẾ GIỚI BÊN DUỐI đang tồn tại dưới một tầng hầm. Người ở đó gọi chúng ta là NGƯỜI TỪ THẾ GIỚI BÊN TRÊN!

Câu chuyện bắt đầu từ tầng hầm nhà Eric. Trong một lần dọn dẹp tầng hầm, ba người bạn thân Eric, Julie và Neal trong thế giới của chúng ta đã “lỡ” phát hiện ra một thế giới dưới lòng đất - Xứ sở Droon. Từ đó những rắc rối và những câu chuyện kỳ quặc đã liên tục xảy ra với ba bạn nhỏ.

Thế giới Droon là nơi cư trú của các phù thủy, những sinh vật khác thường; là xứ sở của những phép màu và những lời nguyền khủng khiếp. Lạc vào Droon, ba bạn nhỏ đã tình cờ can dự vào cuộc đọ sức khốc liệt giữa hai thế lực chính nghĩa và tà ác; phát hiện được những bí mật về mối liên hệ đáng sợ giữa THẾ GIỚI

BÊN DUỐI và THẾ GIỚI BÊN TRÊN; chu du qua những vùng đất lạ lùng như thành phố tàng hình, cung điện núi lửa, lâu đài dưới đáy biển, hòn đảo huyền bí... và biết bao điều kỳ lạ khác.

Những hành động lạ thường, những nhân vật hấp dẫn, những tình tiết giàu sức tưởng tượng, bất ngờ và “rụng tim” là đặc điểm của “Bí mật xứ Droon” - bộ sách được American Booksellers Association (Hiệp hội những nhà sách Hoa Kỳ) bầu chọn là một trong mười tác phẩm hay nhất và bán chạy nhất, sau Harry Potter, dành cho lứa tuổi từ 7 đến 77.

Bước vào thế giới Droon diệu kỳ, là bước vào những cuộc phiêu lưu bất tận...

NXB TRẺ

Nội dung

1	Ác mộng giữa ban ngày	9
2	Thành phố Ánh Sáng	19
3	Tuyệt trắng, ma lực đen	28
4	Mời làm kẻ ác	37
5	Quà tặng phép thuật	45
6	Sói đố xứ Droon	54
7	Phù thủy hoàng gia	62
8	Chạy đua với thời gian	70
9	Thần dân Droon, đoàn kết nào!	77
10	Hóa giải lời nguyền!	85

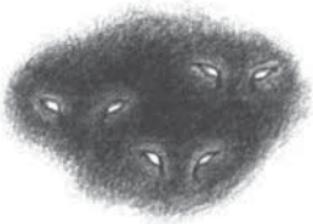
TÓM TẮT KỲ TRƯỚC

Neal gặp rắc rối to - cậu ta lại bị biến thành bọ ngay trong chiếc xe buýt ở THẾ GIỚI BÊN TRÊN. Eric và Julie hi vọng là sẽ có ai đó ở Droon giúp được. Công chúa Keeah thì nghĩ rằng sẽ có thể tìm ra được thuốc chữa ở Thành phố trong Mây - Thành Ro tàng hình. Đại vương Sparr cũng cùng đám lính Ninn tìm đến Ro nhằm cướp những viên kim cương phép, hòng tạo ra một đội quân tàng hình để thôn tính toàn bộ xứ Droon. Nhưng điều quan trọng hơn cả mà Sparr muốn tìm ở thành Ro chỉ gói gọn trong một chữ - được cây bút lông thần Quill viết ra nơi Tháp Hồi Ức...

MỘT

Ác mộng giữa ban ngày

Lạnh như băng!

Đó là cảm giác của Eric Hinkle khi nó
nhảy ra khỏi giường.

“Grrrù!”, nó kêu lên, người run lập cập.
Nó kéo đôi vớ dày lên, xỏ chiếc quần mùa
đông ấm nhất của nó vào. Nó lại đánh bò
cạp. Eric đang có những suy nghĩ không
hay về tên phù thủy xấu xa. Đó là lý do nó

thấy hơi sợ sợ,... nhưng đâu phải vì vậy mà nó lại thấy lạnh như vậy!

Kể từ lần đầu tiên Eric và những người bạn tốt nhất của nó, Julie và Neal, khám phá ra lỗi vào xứ sở bí mật và kỳ lạ Droon, chúng đã biết sợ Đại Vương Sparr.

“Ai mà không sợ chú!”, Eric la lớn.

Những cái vây gó mọc ra đằng sau hai tai. Tấm áo choàng dài màu đen. Và bụi lính xấu xí mặt đỏ gọi là Ninn của hắn. Sparr chính là lý do khiến Eric thấy lạnh người. Tên phù thủy ác chỉ muốn một điều.

Chiếm trọn Droon!

“Nhưng giờ đây, mọi chuyện ở Droon đã đổi khác,” Eric nói trong lúc lục tung tủ quần áo để tìm chiếc áo lạnh.

Trong chuyến phiêu lưu lần cuối cùng đến Droon, Sparr đã có một cơ hội để làm hại Eric. Nhưng hắn đã để nó trôi qua. Hắn phải để nó sống. Hắn nói là Eric sẽ giúp hắn.

“Ta sẽ không bao giờ giúp ngươi!”, Eric rùng mình nói.

“Sao lại không giúp?”

“Bởi vì ngươi là tên xấu xa!”, Eric cáu kỉnh đáp.

“Eric con!”

Nó chớp mắt. Ba nó đứng ở cửa phòng. Ông có vẻ bức bình.

“Ba!”, Eric nói. “Con xin lỗi! Ba không phải người xấu. Chắc là tại con mờ ngày hay sao đó”.

Ba nó thở dài: “Được rồi, để lúc khác ba sẽ nhò con. Neal với Julie đang chờ con ở ngoài sân kia”.

“Cảm ơn ba!”, Eric quăng chiếc áo khoác và chạy xuống những bậc thang ra cửa sau. Vẫn còn run lập cập, nó quơ vội cái nón, kéo sùm sụp đến mắt, rồi cuộn khăn choàng quanh cổ.

Nó đẩy cửa ra. “Quoa!”, nó reo lên thích thú. Nắng ấm và ánh mặt trời rạng rõ ủa vào.

Julie và Neal mặc áo thun, quần soóc. Chúng ôm một quả bóng mềm⁽¹⁾, cầm một cây gậy và đeo găng tay.

“Bây giờ đâu phải mùa chơi khúc côn cầu đâu!”, Neal phì cười nói.

Julie có vẻ thắc mắc: “Bồ có sao không vậy, Eric?”

Nó nhìn hai đứa bạn của mình. Rồi nó cởi áo khoác, khăn choàng cổ ra: “Vụ này quaaaaáiiiií thiệt! Mình thấy lạnh. Mình xém bị đông đá! Chắc là mình mờ ngày nên tưởng bây giờ là mùa đông! Xin lỗi nha!”

Julie tung bóng lên: “Bây giờ ai giao bóng đây?”

“Để mình trước cho!” Neal đón lấy bóng từ tay Julie.

“Không, để mình!”, Eric nói.

“Xin lỗi bồ, nhưng mình nói trước mà! Vói lại, mình có chiêu này hay lắm nè.

(1) *Bóng mềm: Loại bóng dành cho một trò chơi vận động, rất phổ biến ở Mỹ, tương tự như bóng chày.*

Mình chỉ xoắn mấy ngón tay là bóng bay đi. Nhanh lắm!”, Neal khoe.

Eric đón lấy cây gậy, nhưng trong đầu nó vẫn hiện ra hình ảnh của Đại Vương Sparr.

“Sao hôm nay chúng ta không dùng *băng* nhỉ?”, Sparr nói.

Băng. Đó là thứ mà Sparr đã nhắc đến lần trước, khi bọn chúng đến Droon. Sparr đang có một âm mưu với băng.

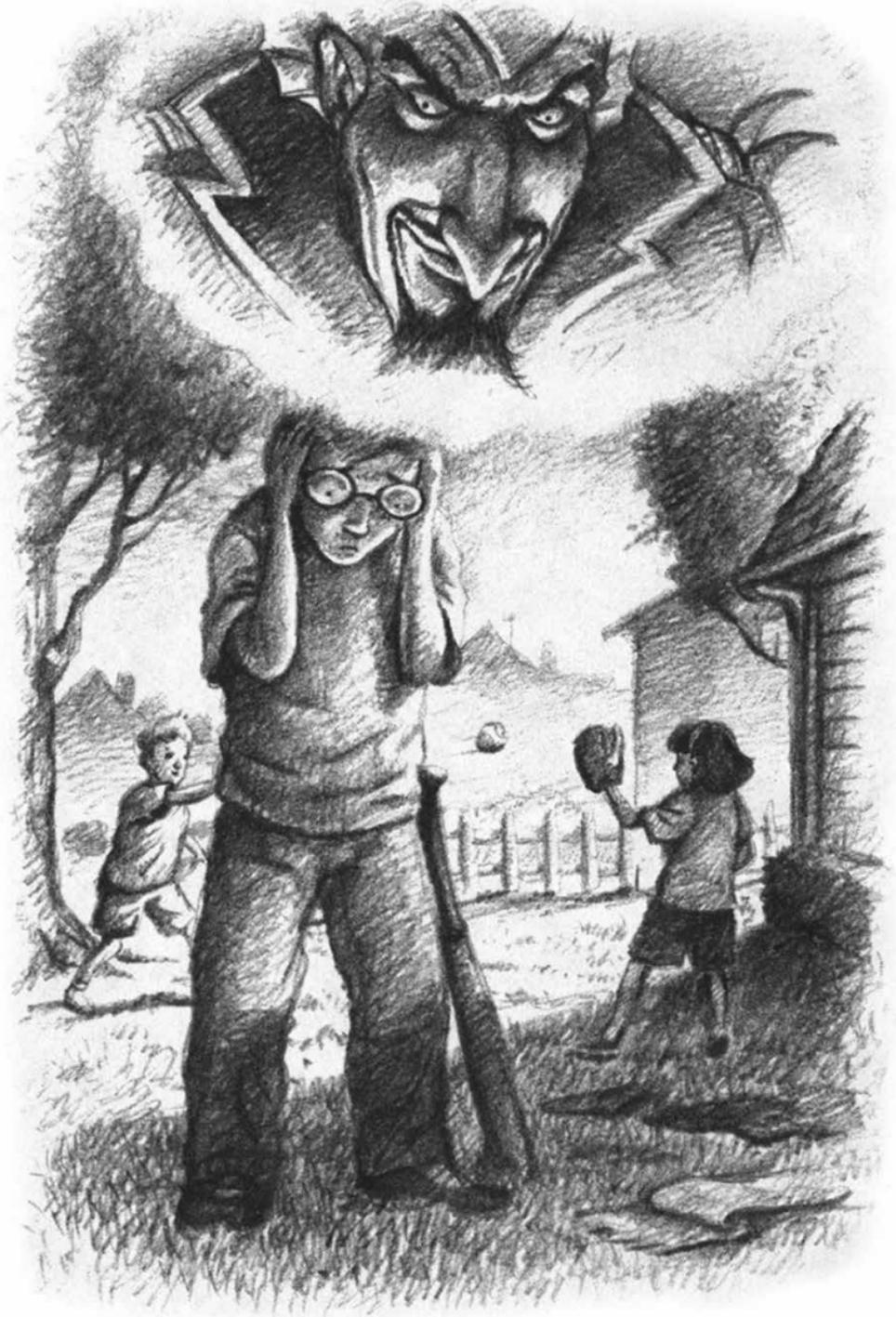
“Bọn ta sẽ đánh bại công chúa Keeah,” tên Sparr trong đầu của Eric tiếp tục. “Và cả tên phù thủy già, Galen. Người phải giúp ta...”

“Đừng hòng!”, Eric gào lên, rồi quẳng cây gậy. “Ta sẽ không bao giờ làm điều đó đâu! Không bao giờ!”

“Bồ có tính chơi hay không vậy?”, Neal hỏi.

Eric quay sang các bạn: “Xin lỗi mấy bồ. Nhưng có một chuyện quái quỷ gì đó đang xảy ra. Mình cứ thấy gương mặt Sparr trong đầu. Hắn nói mình sẽ giúp hắn.

*Eric đón lấy cây gậy, nhưng trong đầu nó vẫn hiện ra
hình ảnh của Đại Vương Sparr.*

Y như một cơn ác mộng, chỉ có điều là giữa ban ngày!"

"Một cơn ác mộng ban ngày!", Julie ngạc nhiên. Rồi nhỏ hồn hển nói: "Mấy bồ nè. Mấy bồ có nghĩ là những giấc mơ giữa ban ngày là lời kêu gọi tựi mình trở lại Droon không?"

Công chúa Keeah, người bạn của chúng, có nói với chúng rằng khi nào chúng mơ về Droon, nghĩa là phép màu đang hiệu nghiệm. Có nghĩa là tựi nó phải trở lại.

Eric chậm rãi gật đầu: "Chắc đây là một tin nhắn hay sao đó. Tụi mình phải trở lại liền..." Nó bắt đầu bước về phía cửa sau.

"Cái gì? Không đâu!", Neal nhảy tung tung phản đối. "Bồ phải coi chiêu né xoáy mới của mình đã chử... É!"

Nhưng Julie và Eric đã trở vô nhà.

"Thiệt tình! Mình biết là tụi mình sẽ chẳng chơi được một ván mà. Mình biết mà!", Neal ca cảm.

Khi Neal bắt kịp hai đứa kia, chúng đã đi xuống được nửa cầu thang tầng hầm.

“Chừng nào về hãy chơi,” Julie nói. “Đi Droon đâu có mất thời gian. Cho dù tụi mình có đi lâu bao nhiêu, lúc nào tụi mình cũng về đúng lúc mình đi mà. Vậy đi nha!”

Quả vậy. Một trong những điều thích thú nhất mà bọn trẻ đã khám phá ra là sẽ chẳng mất một chút thời gian nào cho cả chuyến phiêu lưu ở Droon.

“Ở đó thời gian lạ thật,” Eric nói. “Không như Thế Giới Bên Trên này!”

Thế Giới Bên Trên là tên mà Droon đặt cho nơi mà bọn trẻ đang ở.

Neal để quả bóng lên bàn mộc. Julie và Neal cùng nhau đẩy một chiếc thùng lớn qua một bên.

Sau cái thùng là một cánh cửa nhỏ dẫn vào một căn phòng nằm dưới gầm cầu thang. Chúng bước chậm chạp vào trong căn phòng. Eric đóng cánh cửa phía sau

lưng lại. Rồi Julie tắt đèn. Trong tích tắc, căn phòng hoàn toàn tối mịt, rồi thì...

Vuuuuúút! Một dãy những bậc thang màu cầu vồng hiện ra ngay chỗ từng là sàn nhà.

“Mình khoái vụ này ghê!”, Julie thì thào.

Eric đi trước: “Đi nào!”

Chúng theo những bậc thang, đi xuống.

“Mình chẳng thấy gì hết ngoài những bậc thang,” Eric nói nhỏ. “Xung quanh tối thui à!”

Julie hít một hơi dài: “Mấy bồ có nghĩ là những bậc thang sẽ đưa tụi mình đến một nơi nào đó nguy hiểm không?”

“Cảm ơn vì đã hù mình,” Neal lẩm bẩm, tay nắm chặt thành cầu thang.

“Mình không biết nữa. Mình đoán đây là một trong những chỗ bí mật của Droon... Quoa！”, Eric thốt lên.

“Cái gì vậy？”, Neal hỏi rồi nép sát vào người hai bạn.

“Đến bậc thang cuối rồi,” Eric nói.

Ngay khi chúng bước ra khỏi bậc thang cuối, cầu thang bắt đầu mờ đi. Một giây sau, nó đã biến mất.

“Hết quay lại được nữa rồi,” Julie nói.

Chúng bước tối. Eric gio tay mò mẫm: “Giống như trong một cái hang. Tường cứng. Sàn cũng vậy. Cẩn thận nha!”

“Nghe như có mùi con gì đó,” Julie nói.

Gruuùùù! Bọn trẻ dừng lại.

“Ai đó nói ‘xin lỗi’ đi, nếu không là rắc rối lớn đó!”, Neal nói.

Gruuùùù! Lần này, tiếng gầm gù nghe gần hơn.

“Mình nghe tiếng thở,” Julie thì thầm.

“Còn mình thấy.. những con mắt!”, Neal lấp bấp. “Những con mắt đỏ! Quá trời luôn!”

Eric lại run lập cập, nó nói thật khẽ: “Mấy bồ nè, ai đồng ý là tụi mình sẽ chạy thì nói ‘Chạy’ nha!”

“CHẠY!” Chúng la lên.

Cả bọn ba chân bốn cẳng chạy.

HAI

Thành phố Ánh Sáng

Ba người bạn chạy thật nhanh dọc hang,
nhanh thiệt là nhanh.

Gruuùùù! Gruuùùù! Cái gì đó cũng đang
đuổi theo sau lưng chúng sát nút.

“Đằng trước có ánh sáng kia!”, Julie
quay lại nói.

“Thấy rồi!”, Neal đáp.

“Ai chạy ra sau cùng sẽ là quả trứng thối
nha!”, Eric la lên.

Chúng lao mình ra khỏi cửa động. Ánh sáng. Ngập tràn ánh sáng. Và cỏ xanh. Và hoa. Chúng phóng qua một bức tường thấp và té thụp xuống một cái dốc nhỏ dẫn đến khu vực toàn hàng rào kẽm gai xung quanh.

“Tui mình mắc bẫy rồi!”, Neal la lớn.

Thình lình, bọn trẻ nghe có tiếng cười.

Chúng đứng dậy, đưa mắt nhìn qua lớp hàng rào.

Sau lớp hàng rào là công chúa Keeah và cha cô bé, Đức Vua Zello.

“Chào mừng đến Droon!”, vị vua nói oang oang.

Chúng nhìn lại cái hang phía sau. Những ánh mắt đỏ chót chớp chớp rồi lùi vào bóng tối.

Eric nhảy căng lên: “Ý ngài là... tụi cháu an toàn rồi sao?”

“Yên tâm đi. Các bạn chạy từ hang sói ra trông mắc cười quá!”, Keeah vừa cười khúc khích, vừa nói.

Neal nuốt nước bọt đắng ực: “Bạn nói... chó sói hả? Trời, mong rằng mình sẽ không bao giờ trở lại cái hang đó nữa!”

Keeah và cha mở một cánh cổng sắt rồi giúp ba đứa trẻ thoát ra khỏi khu vực rào kẽm gai.

“Ở Droon, những con sói đỏ rất nổi tiếng,” Vua Zello nói. “Chúng bảo vệ thành phố!”

Đức vua là một người đàn ông cao to, vai rộng. Ông đội một chiếc mũ sắt có gắn những cái sừng và cầm một cây gậy gỗ. Công chúa Keeah có một mái tóc vàng óng. Cô bé mặc một chiếc áo chùng màu xanh lá cây và mang đôi giày da.

“Chào mừng các bạn đến Thành Jaffa,” Keeah nói. “Jaffa là hoàng thành của Droon!”

Cô bé dẫn chúng vào một sân đá trong thành, nó rộng hơn một sân bóng đá.

Có một phiên chợ nhộn nhịp ở một góc sân. Nam thanh nữ tú đi lại mua sắm ở những căn lều đầy màu sắc. Những đứa

trẻ nô đùa vui vẻ bên một vòi phun nước rất đẹp gần đó.

“Quoa!”, Eric trầm trồ. “Mình đã có một cơn ác mộng kinh khủng giữa ban ngày về Sparr. Nhưng mọi thứ ở đây thật đẹp đẽ và an bình!”

Ở một góc sân khác là những tòa nhà khổng lồ xây bằng các loại đá màu trắng, bạc, xanh lá cây và hồng. Khoảng giữa sân được tô điểm bởi những bông hoa, những bụi cây, những chú chim hót ríu rít, chuyền cành thoăn thoắt trên những cây táo nở đầy hoa trắng.

Một làn gió nhẹ vờn qua quảng trường rộng lớn.

“Đúng là đẹp thiệt,” Julie nói khi chúng tiến lại gần vòi phun nước. Những đứa bé ở Droon vẫy tay chào ba người bạn đến từ Thế Giới Bên Trên.

“Thân thiện nữa,” Neal nói rồi nó tỏ dấu hiệu hòa bình với mấy đứa bé.

“Một ngày nào đó, Keeah sẽ cai trị thành phố này và cả những ngôi làng bên ngoài nữa. Giống như mẹ nó, Hoàng Hậu Relna,” Đức vua nói.

Mẹ của Keeah là một phù thủy, bà bị biến thành một con chim ưng trắng. Trong hình dáng đó, bà đã giúp bọn trẻ chống lại Đại Vương Sparr. Nhưng bây giờ thì bà cần được giúp để có thể trở lại làm người.

Đức vua nói: “Đến giờ rồi Keeah! Đã đến giờ con phải học phép thuật. Thầy Galen sắp đến rồi đó. Dĩ nhiên là có cả Max nữa”.

Galen là một vị phù thủy già phép thuật cao cường. Còn Max là trợ lý người nhện của ông.

Giương mặt đức vua rạng rỡ, ông tự hào khoe: “Galen nói với ta rằng, một ngày nào đó, năng lực của Keeah sẽ vượt trội cả ông. Rồi sẽ đến lúc năng lực của nó thật sự bộc lộ!”

Eric tròn xoe mắt: “Năng lực? Đã thiệt!”

Keeah nhăn mặt: “Con chỉ là một đứa hậu đậu. Tính cho đến giờ, con đã làm bể bảy cái bình đất sét, một cái tô, một cái ghế và hai cái đồng hồ”.

“Ba cái đồng hồ mới đúng,” cha công chúa mỉm cười nói. “Nhưng Galen sẽ dạy con. Kìa, thày đến rồi kìa!”

Một đám mây mù dày đặc màu xanh dương hiện lên ngay giữa quảng trường. Những tia sáng bắn ra.

Tức thì sau đó.... Xèo! Một người đàn ông lớn tuổi có râu hiện ra, ông mặc một chiếc áo choàng màu xanh dương. Đứng cạnh ông là một chú nhện rất to có bốn tay, bốn chân. Mặt chú ta tròn quay, mũi hếch, và mái tóc màu cam dựng đứng.

“Ông Galen! Max! Rất vui gặp lại hai người!”, Eric nói.

Nhưng vị phù thủy có vẻ lo lắng.

“Có chuyện gì vậy?”, Đức vua hỏi, ông siết chặt cây gậy gỗ trong tay.

Một nỗi sợ hãi có thể đọc thấy được trong mắt Max khi anh chàng nói: “Có chuyện không hay rồi! Đại Vương Sparr! Hắn sắp đến rồi!”

“Ta sợ điều xấu nhất sẽ xảy ra!”, Galen nói. “Một lời nguyền đã được thực hiện bởi một kẻ xấu. Chúng ta đã thấy nó trên đường đến đây. Nhìn kia!”

Galen chỉ tay lên trời. Một đám mây đen khổng lồ nhanh chóng kéo đến che kín mặt trời. Toàn bộ khoảng sân rộng chìm trong màn đêm.

“Đó là một lời nguyền!”, Max lầm bẩm. Eric lại nghĩ đến giấc mơ ban ngày của nó. Nó run lên vì lạnh khi nó đưa mắt nhìn Keeah.

“Lời nguyền gì đây?”, nó tự hỏi.

Những bông tuyết bắt đầu rơi xuống từ bầu trời đen kịt trên cao. Hết bông này đến bông khác, tiếp nối nhau.

Một đám mây đen khổng lồ kéo đến che kín mặt trời.

Mặt trời đã bị che khuất hoàn toàn.
Không khí trở nên lạnh buốt. Gió lạnh giật
lên từng hồi khắp thành phố.

Những cây trái tươi đẹp trong tích tắc
đã bị tuyết phủ kín.

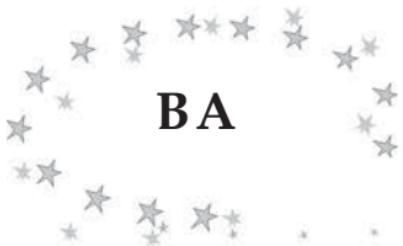
Băng tuyết bắt đầu đông lại trên những
bức tường thành và cả những viên đá trên
quảng trường nữa.

Eric nhớ lại điều mà Sparr đã nói.

“Băng!” nó la lên, run lập cập. “Sparr
sử dụng băng tuyết để tấn công chúng ta!
Y như điều hắn đã nói!”

Mắt Keeah mở to vì sợ hãi: “Ôi, không,
Thành Jaffa của mình!”

BA

Tuyết trắng, ma lực đen

Chỉ trong tích tắc toàn bộ thành phố đã phủ đầy tuyết. Những cơn gió rét buốt cuốn xoay tuyết thành từng đống.

“Đây là phép thuật đen tối của Sparr!”, Galen nói.

Rắc! Dòng chảy từ vòi phun nước đông lại và đột nhiên bất động.

“Chuyện này y như giấc mơ ngày của mình. Nó là một lời nguyền băng tuyết”, Eric nói.

Những bảng biểu đầy màu sắc của khu chợ ngừng đung đưa. Những thạch nhũ băng hình thành trên các mái nhà và treo mình như những cây dao găm lủng lẳng trên các ngọn cây đã đóng băng.

Eric có thể thấy nỗi sợ hãi trong mắt Keeah. Nó cũng run lập cập: “Chúng ta phải làm gì để dừng tất cả những chuyện này lại?”

Keeah quay sang đức vua: “Người dân ở các ngôi làng không thể nào sống nổi với cái lạnh như vậy. Chúng ta phải cứu người trước, thừa cha!”

Vua Zello gật đầu: “Ta sẽ đi giúp dân làng. Keeah, con ở đây canh chừng Thành Jaffa. Galen, ta phải đi liền đây. Hi vọng phát minh mới nhất của ông...”

Vị phù thủy đáp: “À! Xe trượt nước của thần. Vâng, chắc là nó cũng trượt được trên mặt băng. Mời bệ hạ theo thần!” Galen dẫn vua và mấy người lính hộ vệ đến khu vực chuồng pilka.

“Tụi cháu sẽ phụ một tay, nếu như chúng cháu không bị đoooóóng baăănnnggg truuruóć!”, Neal nói, tay đập đập vào khắp mình cho ấm.

Max chạy hối hả đến cậu bé. “Để tôi giúp bạn ấm!”, anh chàng ríu rít. “Tôi sẽ xe cho các bạn mấy cái áo khoác bằng loại tơ đặc biệt của tôi. Nó là chất liệu ấm nhất ở Droon đó!”

Tay chân Max bắt đầu quay loang loáng vòng vòng xung quanh bọn trẻ. Loáng cái, anh chàng đã dệt xong cho mỗi đứa trẻ một cái áo khoác dày và một đôi vớ xù.

“Cảm ơn,” Julie nói. “Ấm ghê!”

Một lát sau, mấy con vật sáu chân bòm xòm gọi là pilka chạy lon ton băng qua quảng trường về phía cổng thành.

Dẫn đầu là con Leep, con pilka được Galen cưng nhất.

Sau nó, đến lượt mấy con pilka kéo theo một chiếc xe trượt tuyết băng gỗ. Trông

nó như một con thuyền nhỏ, nó trượt trên băng nhò nhãnh những ván trượt dài. Vua Zello cuộn mình trong lớp áo choàng màu xanh nhạt, ngồi phía sau cầm cương.

“Cẩn thận nhé phụ vương!”, Keeah ôm chặt lấy đức vua nói.

“Tất nhiên rồi. Con cũng vậy nhé!”, ông trả lời.

Keeéécc! Hai người lính canh kéo mạnh cái then cửa, cánh cổng thành khổng lồ bằng sắt mở ra.

Đức vua siết chặt cương, con Leep phóng lên trước, chiếc xe trượt do Galen thiết kế lao vào trong đám bụi tuyết mịt mù.

Keeah vỗ tay lần cuối cùng trước khi... Rầm!... cổng thành đóng sập lại.

“Ta tiên đoán đức vua sẽ an toàn,” Galen nói.

Neal lo lắng: “Nhưng, ừm, còn chúng ta thì sao hả ông? Sparr và tụi Ninn của hắn có mò đến đây được không?”

Keeah tươi cười nói: “Thầy Galen đã hóa phép cho mấy bức tường! Những thế lực xấu xa sẽ không vào được trừ khi chúng ta mời!”

“Đúng vậy. Một câu thần chú cổ!”, vị phù thủy nói.

“Và chúng ta sẽ không bao giờ mời kẻ xấu vào Thành Jaffa. Chúng không đủ tư cách!”, Max liền thoáng.

“Tuyệt vời! Mình muốn được an toàn”, Neal nói.

Keeah mỉm cười: “Bây giờ, chúng ta đi thôi. Hãy vào cung điện sưởi ấm đi!”

Julie và Neal vội vã theo sau Keeah. Những người lính canh đi theo Galen vào cung điện bằng giá. Max cũng hồi hả chạy theo sát thầy mình.

Nhưng Eric lùi lại sau một khoảng. Nó leo lên một chỗ tường thành cao và quan sát. Những ngôi làng gần đó đã hoàn toàn bị chôn vùi trong tuyết.

Nó rùng mình. Nhưng không phải vì lạnh.

Có phải tại mình mà chuyện này xảy ra? Nó tự hỏi. Phải chăng mình đã giúp Sparr gây nên tình thế khó khăn này? Mình đã làm gì?

“Không phải! Mình đã chẳng làm gì hết!”, nó hét lên trong con bão tuyết. “Và mình cũng sẽ không bao giờ giúp Sparr! Không bao giờ! Không hề!”

Nó tính tuột xuống khỏi bức tường để đi về cung điện.

“Cứu tôi với!”, một giọng nói yếu ớt vang lên.

Eric nhìn xuống. Khoảng sân phía dưới chẳng có gì ngoài băng tuyết.

“Cứu!”, giọng nói lại cất lên.

Eric nhìn kỹ lại một lượt. Ở ngoài xa, dưới lớp tuyết dày đặc là một bóng người. Một đứa bé.

Thằng bé run cầm cập trong lớp áo mỏng manh, hai cánh tay gầy nhom khoanh trước ngực. Trông nó giống như mấy đứa bé nô đùa tại vòi phun nước hối nãy.

“Cứu em với!”, nó nài xin. “Em mải chơi quá nên bị kẹt lại ngoài này”.

Eric quay qua cửa. “Lính canh!”, nó kêu lên.

Nhưng những người lính canh đã vào trong với Galen.

Chỉ có tiếng tru của những con chó sói đỏ từ trong hang vọng ra.

Thằng bé ngày càng run lập cập.

“Đợi anh một chút! Ráng đợi nhe!”, Eric la lên. Nó bước xuống những bậc thang, rồi chạy lại phía cánh cửa.

Nó nghe tiếng thằng bé khóc thút thít bên ngoài. “Đợi anh một chút!” Eric kêu lên. Nó dùng hết sức đẩy cái then cài cửa to đùng qua một bên. Rồi nó vùi chân vào tuyết làm điểm tựa, bắt đầu kéo cánh cửa khổng lồ. Cánh cửa chẳng hề suy chuyển. Eric kéo mạnh hơn.

Cuối cùng, cánh cửa cũng hé ra một chút.

Eric nhìn ra những con gió gào thét bên ngoài. “Em bé ơi！”, nó la lớn. Tuyết tung vào mặt nó.

Rồi nó vùi chân vào tuyết làm điểm tựa,
bắt đầu kéo cánh cửa khổng lồ.

Đám sói lại tru.

Gió gào thét dữ dội hơn.

“Em lạnh quá!”, thằng bé cất tiếng. Nó đứng cách cánh cửa sắt khoảng vài mét. Gió lùa vào bộ quần áo rách rưới của nó. Nó gần như bị tuyết phủ khắp người.

“Lạnh quá anh ơi!”, nó rên rỉ.

“Vào đi!”, Eric la lên và bước lại gần thằng bé: “Vào trong sưởi ấm đi em!”

Thằng bé nhảy qua khỏi Eric. Thoắt cái, nó đã vào sau cánh cửa.

“Cảm ơn,” nó nói. Rồi nó quay lại, nhìn thằng vào mắt Eric. Nó cười khoái trá.

“Ta đã nói là ngươi sẽ giúp ta mà!”, nó nói.

Eric ngạc nhiên: “Ý em là sao? Khoan đã... ô... không!”

Những con sói lại tru lên lần cuối cùng.

Gương mặt thằng bé bắt đầu thay đổi.

BỐN

Mời lâm kẻ ác

Làn da tái xanh của thằng bé chuyển sang màu tro. Rồi nó vặn vẹo khắp người, vươn vai trở thành một người đàn ông cao lớn.

“Không... không...”, Eric lẩm bẩm.
“Không thể nào!”

Đôi vai bé nhỏ của thằng bé giờ đây nở rộng ra. Lớp quần áo rách rưới rót xuống, để lộ ra lớp áo choàng đen. Nhưng gớm ghiếc nhất là lúc hai cái vây màu tía mọc ra từ sau hai tai của hắn.

“Sparr!”, Eric gào lên. “Cứu!”

Nó chạy hết sức về phía cung điện.

Galen chạy xuống những bậc thang. Một chục người lính có trang bị vũ khí chạy lại. “Eric, chuyện gì vậy cháu?”

“Cháu đã làm hỏng mọi chuyện! Böyle giờ thì có chuyện lớn rồi!”, Eric nói, nó chạy xuống những bậc thang, tim nó đập thình thịch vì lo lắng. “Sparr đã lừa cháu! Cháu đã để hắn vào! Cháu đã giúp hắn!”

Neal, Julie và Keeah chạy lại Eric.

“Các cháu trốn đi,” ông phù thủy nói ngắn gọn rồi sải bước đi ra sân. “Lính canh, hãy lại đây!”

Bốn đứa trẻ chạy thật nhanh, nấp sau một đụn tuyết. Max phóng ra khỏi cung điện, rồi cũng nhập bọn chung với bọn trẻ.

“Tại sao mình ngốc quá vậy trời?”, Eric khẽ rên rỉ.

Đại Vương Sparr đứng ngay cổng thành. Mắt hắn ta ánh lên ánh sáng đỏ rực. Quá trình biến hình của hắn đã hoàn tất.

“Bắt lấy hắn!”, Galen ra lệnh. Khoảng một chục người lính của nhà vua bao vây tên Sparr.

Tên phù thủy nhe răng cười khoái trá: “Ai lại đối xử khiếm nhã với khách mời như vậy chứ... làm gì lạnh lùng vậy?!” Bất ngờ, những ngón tay của hắn loé sáng.

“Coi chừng đó thầy Galen!”, Keeah la to. Cô bé giơ tay của mình lên. Một tia sáng yếu ớt bắn ra.

Nó kêu xèo một cái rồi tan biến ngay lập tức.

Bùm! Tia sáng của Sparr bắn trúng ông phù thủy. Galen té bật ra nền tuyết.

Ông nằm bất động.

Chiếc áo chùng màu xanh dương của ông đông cứng. Chòm râu và bộ tóc dài của ông hóa đá. Tuyết lan ra trên má, trán và mũi ông.

“Ôi, thầy Galen! Không ... không...”, Max khóc thút thít.

Bùm! Tia sáng của Sparr bắn trúng ông phù thủy.
Galen té bật ra nền tuyết.

Mắt vị phù thủy già vô hồn. Ông chỉ kịp nói: “Lạnh quá!” rồi không thể nói gì nữa.

Mấy người lính chưa kịp làm gì thì... *xeeet!* Sparr lại bắn ra một tia sáng nữa. Tức thì, những người lính cũng bị đóng băng như Galen.

Tiếng tru của những con sói vọng ra từ trong hang sâu. Sparr mỉm cười: “Cả tụi bay cũng chẳng thoát được lời nguyền của ta!”

Xeeeeet! Buuuùùm! Mấy con chó sói ngừng tru.

“Tụi mình phải ngăn hắn lại!”, Eric thì thào.

Rãm! Rãm! Rãm! Có tiếng đập cửa. Sparr quay lại. Hắn đập nhẹ tay, cửa mở ra. “Vào đây, lũ Ninn của ta!”

“Quá lầm rồi! Giờ thì hắn còn mòi cả bọn Ninn của hắn vào! Một cuộc họp thường kỳ của hội quý!”, Neal rên rỉ.

Hai mươi tên chiến binh Ninn mặt đỏ, chân to của Sparr bước rầm rập vào sân.

Có vài tên vác những cây búa khổng lồ trên vai. Những tên còn lại thì dùng cung tên. Chúng kêu óm tối và cúi đầu chào chủ của chúng.

“Bốn thằng bay, đem cho ta lá bùa hộ mệnh của Zor,” tên phù thủy ra lệnh.

“Vâng, thưa Đại Vương Sparr,” tên Ninn đầu đàn gầm gừ.

“Còn ba đứa bay, bắt thằng già đem vào cung điện,” Sparr nói. “Những đứa còn lại đi tìm bọn nhóc. Thằng nhóc đã giúp ta vào. Công dụng của nó đến đây là hết. Giết hết bọn chúng cho ta!”

Sparr gạt tấm áo choàng của hắn ra sau rồi bước vội vào trong cung điện.

Bọn trẻ run lập cập vì sợ.

“Keeah oi,” Julie thì thào. “Bạn phải biết một câu thần chú nào đó để chống lại chứ. Chẳng lẽ không có phép thuật nào có thể làm tan băng cho ông Galen sao?”

Keeah gục mặt xuống: “Đến lúc cần thì mình lại chẳng làm được phép thuật gì hết!” Nước mắt nhỏ lăn dài trên má, rót xuống đất và đóng băng tức thì.

“Công chúa đừng tuyệt vọng. Thầy Galen không sao đâu! Ít nhất thì thần cũng mong là vậy...!”, Max nói nhỏ.

“Ôi, nhất định phải có cách nào đó”, Eric nói.

Neal quay sang Eric: “A...”

“A... gì?”, Eric hỏi lại. “Bồ có ý gì hả?”

“A... a...”, Neal nói, răng đánh bò cạp.

“A... át... xì!”, Neal hắt hơi rõ to.

“Hù!”, một trong những tên Ninn trong sân kêu lên. Nó chỉ đụn tuyết mà bọn trẻ đang nấp: “Tuyết mà cũng biết... át-xì à?”

“Không phải tuyết đâu! Bọn nhóc con đó!”, một tên khác la lên.

Bọn Ninn liền lắp tên vào cung.

“Tụi mình chỉ còn cách là chạy thôi!”, Julie nói.

“Tụi mình trốn vào trong khu chợ đi,” Keeah đề nghị. “Tụi mình có thể cắt đuôi bọn Ninn ở đó!”

“Còn hơn là mất mạng ở đây!”, Neal đồng tình,

Năm người bạn nhỏ vụt chạy ra khỏi đống tuyết trong một cơn tuyết xoáy, chúng băng ngang sân.

Bọn Ninn giận dữ đuổi theo sau lưng chúng!

NĂM

Quà tặng phép thuật

Vèo! Vèo!

Những mũi tên bay sượt qua bọn trẻ trong lúc chúng chạy băng qua khoảng sân trắng xóa tuyết. Những mũi tên rơi xuống sàn sân đóng băng kêu leng keng.

“Hãy chạy đến chỗ mấy gian hàng trưng bày trong khu chợ!”, Keeah vừa nói vừa chỉ tay về phía trước. “Tui mình có thể nấp ở đó!”

Max vừa chạy sát nút Keeah vừa nói: “Ôi, giá như có thầy Galen của mình ở đây!”

Chúng lao đến khu chợ chật chội. Những căn lều bị đóng cứng lại vì băng tuyết. Những người phụ nữ và đàn ông đứng sau những gian hàng. Nhưng họ không cử động. Họ hoàn toàn bị đóng băng.

“Tôi nghiệp họ quá!”, Julie nói hết hơi.

“Mình biết mấy người này,” Keeah thêm vào.

Rầm! Choang! Bọn Ninn túa vào những gian hàng ngoài cùng lùng sục bọn trẻ. Chúng xé toang những căn lều vải và lật tung mấy cái bàn lên.

“Trời ơi. Đúng là một lũ man rợ!”, Max rít lên.

“Mình cũng nghĩ vậy!”, Eric vừa nói vừa chạy qua một gian hàng chất đầy những thùng đường và bột.

Rầm! Bọn Ninn chạy theo sau như vũ bão. Chẳng mấy chốc chúng đã thấy bọn trẻ.

“Bọn Ninn đã chặn cả hai đầu! Tui mình lại bị mắc kẹt rồi!”, Neal nói.

“Mình có ý này!”, Eric thì thầm. Rồi nó túm lấy Neal nhúng mặt cu cậu vào một thùng đường.

“Ê! Bồ làm cái gì vậy? Ý mình là... ừm. Đường ngon quá!”, Neal la oai oái trong lúc gượng dậy, mặt nó tèm lem đường.

“Suyt! Giả bộ là bồ bị đông đá đi!”, Eric hồn hển nói.

“Hả?” Mắt Neal sáng lên: “Ồ, mình hiểu rồi! Đường giống như tuyết!” Rồi nó đứng im.

Julie và Keeah cũng hiểu ra. Chúng vùi đầu vào trong mẩy thùng đường, rồi vụt đứng lên. Chúng đứng im như những pho tượng.

Eric cũng làm theo. Max cũng vậy.

Mặt chúng hoàn toàn bị đông cứng với... đường.

Chúng nhịn thở.

Rầm! Rập! Hai tên Ninn đở mặc áo giáp đen bước chậm chạp giữa những gian hàng và lại gần bọn trẻ.

“Ê thằng nhóc!”, một tên gầm gù. Hắn huơ huơ sáu ngón tay móng vuốt của hắn trước mũi Neal. Còn tay kia hắn gio trước mắt Eric. Mắt của hai cậu bé đều nhìn thẳng. Chúng không cử động. Chúng không thở.

“Bị đông cứng rồi hả?”, tên Ninn hỏi.

Tên Ninn kia thì nhìn Keeah. Rồi nó dí gương mặt to béo màu đỏ của nó vào mặt Julie. Hai con mắt tí hí tối sẫm của nó nhìn thẳng vào mắt cô bé.

“Bị đông cứng rồi,” nó giải thích cho tên kia hiểu.

Chúng bước đi ầm ĩ giữa những gian hàng. Cuối cùng chúng nhắm hướng cung điện.

Eric thở ra một hơi dài rồi nói: “Gần quá chừng!”

Mắt của hai cậu bé đều nhìn thẳng.
Chúng không cử động. Chúng không thở.

“Sát rật luôn!”, Neal nói, nó phui lóp đường trên má. “Mình không ngờ đồ ăn lại có thể cứu sống tụi mình!”

“Tụi mình ra khỏi đây đi,” Julie nói. “Trước khi bọn sâu bọ đó quay lại và thò vào mặt mình nữa...”

“Suyt! Mình nghe có tiếng gì đó,” Keeah bảo.

Bọn trẻ đứng im, nghe ngóng.

Eric ngược lên tròn: “Nghe giống như tiếng... vỗ cánh!”

“Đó là Hoàng Hậu Relna!”, Max reo mừng. “Kìa!”

Từ trên cao một con chim ưng trắng lao xuống đất, xuyên qua những cơn lốc tuyết. Nó vòn chậm chạp trên đầu bọn trẻ.

“Mẫu hậu!”, công chúa khẽ kêu lên.

“Keeah, con của ta,” con chim ưng nói. “Ta chẳng biết nói như thế nào cho con hiểu. Nhưng Keeah à... chỉ có con mới có năng lực bảo vệ Thành”.

“Con không làm phép được!”, Keeah đáp.
“Con chẳng giúp được thầy Galen. Con đã
cố, nhưng Sparr đã hóa thầy thành đá!”

“Đó là lỗi tại cháu,” Eric tự trách mình.

Con chim lại nói: “Có những lúc những
điều không hay phải xảy ra, vì lý do nào
đó. Chúng ta cần phải được thử thách để
trưởng thành hơn. Keeah, hãy nhớ con là
ai. Và hãy nhớ điều này: Phép thuật thực
sự xuất phát từ một trái tim huyền diệu!”

Rồi con chim lượn một vòng trên những
thùng đường. Mắt nó tỏa ra một vòng xoắn
ánh sáng.

Ánh sáng tỏa xuống những thùng đường.
Đường bắt đầu trở nên lấp lánh.

“Nhanh lên con!”, hoàng hậu nói. “Con
còn rất ít thời gian trước khi những gì bị
đóng băng vẫn còn đông cứng!”

Rồi thì mẹ Keeah đập cánh một cái, bay đi.

“Ồ, có phải đó là những hạt đường
phép?”, Julie hỏi.

Eric nhớ lại có lần Keeah đã rắc một thứ bột sáng để chữa cái mắt cá bị trật của nó.

Công chúa nắm lấy một túm đường lấp lánh rồi buông tay cho nó rơi xuống. "Mình nghĩ đây là đường phép!", nhỏ nói.

"Vậy tụi mình hãy trở về cung điện và thử cứu ông Galen đi," Eric nói.

"Xin lỗi nha," Neal giơ tay phát biếu. "Nhưng mà tên Sparr vẫn còn ở đó với cả triệu tên Ninn của hắn nữa".

"Neal nói đúng đó," Keeah nói. Nhỏ đỗ đầy đường vào một cái túi nhỏ bằng nhung mà nhỏ vẫn thường đeo ở thắt lưng. "Tụi mình phải kiếm người giúp cái đᾶ".

"Đúng vậy!" Neal ủng hộ. Nó chọc một ngón tay vào thùng đường rồi liếm: "Uhm. Đường phép hơi bị ngon đó!"

Eric quay sang Keeah nói: "Hay là tụi mình đợi cha của bạn cùng với mấy thanh niên to khoẻ của Droon quay lại?"

Keeah lắc đầu: “Tụi mình không chờ được đâu. Phải nhờ một vài người bạn giúp thôi. Mấy người bạn cũ”.

Neal nuốt đắng ực: “Cái gì? Bạn đừng có nói là mấy con chó sói đó nha!?”

Keeah vỗ nhẹ cái túi nhung của nhỏ: “Tụi mình phải giải đong cho chúng”.

“Bồ đang nói mấy con chó sói đó hả?”, Neal ré lên. “Thôi, không được đâu! Mình biết ngay mà! Thế nào cũng phải quay trở lại cái hang đó mà...”

Công chúa đã kéo Julie và Eric chạy...

“Đến cái hang đi các bạn!”, nhỏ la lên.
“Nhanh nào!”

Sói đỏ xứ Droon

“Ở đây như một hầm mộ vậy,” Eric nói khi chúng vào trong hang. “Với lại mình nhớ là nó không tối đến như vậy!”

“Cảm ơn một lần nữa nha, vì đã护 mình,” Neal nói.

Keeah lấy hai ngọn đuốc đang cháy cầm bên ngoài hang và đưa một cây cho Max. Nhỏ giữ một cây. “Xuống dưới đó còn tối hơn nữa!”

Năm người bạn cẩn thận, rón rén bước vào trong bóng tối. Chẳng mấy chốc, hang đá mở ra những bậc thang của một lối đi nhỏ.

Xèo! Những ngọn đuốc cháy phùng phục khi lớp băng dày trên trần tan chảy nhỏ giọt vào ngọn lửa.

Eric rất áy náy vì chính nó đã để Sparr vào. Bây giờ nó chẳng biết làm sao nữa, chỉ còn biết theo mọi người. Nó hi vọng bọn chúng sẽ hóa giải được lời nguyền.

“Tại sao những con chó sói lại ở đây?”, nói hỏi.

Keeah bước chậm chạp xuống những bậc thang hóa đá lạnh lẽo: “Lâu lắm rồi, một sinh vật khủng khiếp tên là Zor đã đánh thắng những con sói sống ở khu vực đồi núi này”.

“Zor là ai?”, Julie hỏi.

Keeah hít một hơi dài: “Ông ấy là một người khổng lồ”.

“Một người khổng lồ kinh khủng! Nếu như các bạn tin vào câu chuyện sau đây...”, giọng Max lịc đi vì sợ.

“Mẹ mình đã tước đi năng lực của người khổng lồ. Ông ấy biến mất. Rồi sau đó, ông ấy đã chết,” Keeah nói.

Max gật đầu: “Để cảm ơn Hoàng Hậu Relna, những con sói đã nguyện suốt đời canh giữ tấm bùa hộ mệnh đã đem lại sức mạnh cho Zor”.

“Bùa gì vậy?”, Neal hỏi.

“Nó giống như một tấm mề đay, trông như món trang sức có một viên pha lê ngay chính giữa. Nó nằm sâu dưới thành phố, trong hang sói”, Keeah đáp.

“Vậy là Sparr đang tìm cái đó hả?”, Eric hỏi.

Julie nhíu mày: “Nhưng Zor chết rồi mà, Sparr sẽ làm gì với món trang sức của người khổng lồ đó?”

“Mình cũng không biết nữa,” Keeah khẽ đáp. “Nhưng có cái gì đó mách bảo với mình là tụi mình sẽ sớm biết tại sao”.

Chúng bước khỏi bậc thang cuối, đặt chân lên sàn đất băng phẳng. Trước mặt chúng là lối vào một căn phòng đá. Bên trong căn phòng còn có cả một căn phòng khác nhưng nhỏ hơn.

“Ôi, không thể nào” Julie kêu lên.
“Những con sói đáng thương!”

Ở đó, trong ánh sáng chập chờn của mấy ngọn đuốc, có thể thấy ba con sói khổng lồ.

Một con đứng bất động gần lối vào căn phòng nhỏ. Một con khác đứng yên trên bốn chân, hai cái tai dài của nó vểnh lên, mắt nó đứng tròng, trong như gương. Con thứ ba nằm dài ngay cạnh những bậc thang, nanh nó nhe ra, tư thế tấn công. Lớp lông màu đỏ nhạt của chúng giờ đây óng ánh vì bị đóng băng.

Cả ba con đều đông đá cứng ngắc.

“Y như thầy mình,” Max khẽ léo nhéo.

“Theo truyền thuyết, chỉ có một thứ có thể ngăn chúng lại!”, Keeah nói.

“Để mình đoán nha. Bị động cứng phải không?”, Eric nói. “Và đó là lý do tại sao Sparr sử dụng lời nguyền băng tuyết để tấn công vào thành. Hắn tính chiếm đoạt tấm bùa hộ mệnh của Zor”.

“Hắn đã lấy nó rồi!”, Julie nói. Nhỏ chỉ vào căn phòng bên trong. Nó hoàn toàn trống.

Neal bước lại gần nhỏ và ngược mắt nhìn: “Có một cái lỗ trên trần kia. Chắc là tại Neal đã dùng mấy cây búa của chúng đục xuống!”

Max liền tung một chùm tơ lên trần rồi đu lên cái lỗ: “Để mình xem coi có gì ở đây”.

Keeah hít một hơi dài rồi mở cái túi nhung nhỏ ra. Cô bé rắc một ít bột lên những con sói.

Xeèèoo! Một đám khói nhỏ bay lên từ những con sói.

“Được rồi kia! Đúng là phép màu!”, Eric nói.

Mắt của mấy con vật như mềm ra.

Một con sói ngáp rồi duỗi người ra. Hai con còn lại thì lắc mình từ đầu tới đuôi, hàng ngàn bụi tuyết rơi ra sàn.

“Tuyệt vời! Chúng đã sống lại!”, Julie reo lên.

Keeah quì gối và nói nhỏ với bọn sói: “*Sama teku mey?*” Mấy con vật đáp lại bằng những âm thanh grù grù.

Công chúa có năng lực, Eric nghĩ. Nó nhìn hai đứa bạn của nó. Mắt chúng đang tròn xoe ngạc nhiên.

Keeah quay lại bọn trẻ: “Mình phải giúp thầy Galen. Cho dù đó cũng có nghĩa là đối mặt với Sparr. Mình phải tin vào phép thuật. Đó là ý nghĩa của những lời mẹ mình nói”.

“Những lời của mẹ bạn cũng có nghĩa đối với tụi này nữa,” Eric nhìn Keeah cười.

Một con sói ngáp rồi duỗi người ra.
Hai con còn lại thì lắc mình từ đầu tới đuôi,
hàng ngàn bụi tuyết rơi ra sàn.

Max quay trở lại căn phòng: “Bạn Ninn khốn kiếp đang đem lá bùa của Zor về cung điện. Sparr đang đợi ở ngai vàng”.

Mắt Keeah sáng quắc: “Ngai vàng? Chỉ có phụ vương mới được ngồi ở đó!”

Những con sói gầm lên như cảm nhận được cơn giận dữ của Keeah.

“Ngai vàng sẽ vẫn là của Đức Vua,” Eric nói. “Tụi mình sẽ làm cho mọi việc đâu vào đó. Tụi mình phải làm được”.

Julie gật đầu: “Tụi mình sẽ làm được!”

“Tụi mình sẽ là một đội vô địch,” Neal thêm vào.

Keeah mỉm cười: “Vậy chúng ta đi nào. Có chuyện phải làm rồi đây!”

BÂY

Phù thủy hoàng gia

Chúng leo lên lối đi bí mật và bước ra một căn phòng nhỏ ở khu vực trung tâm của cung điện.

Max nhìn quanh một lượt rồi kêu chim chíp: “Chẳng có tên Ninn nào ở đây. Trừ khi tựi mình để chúng phát hiện!”

“Phòng đế ngai vàng rất gần đây,” Keeah nói. “Các bạn, theo mình!”

Eric đi nép vào bức tường đá. Julie với Neal đi ngay sát sau nó. Những con chó sói đỏ bước nhẹ theo Keeah.

Chẳng bao lâu, cả bọn đã đến bên ngoài căn phòng có ngai vàng. Eric và Neal ghé mắt nhìn qua một bên của cánh cửa chính. Julie và Keeah thì nhìn vào bên còn lại.

Gian đại sảnh là một căn phòng rộng và tròn. Tường được trang trí bằng những tấm thảm. Sàn nhà được lát bằng những viên gạch đầy màu sắc theo một kiểu rất lạ.

Eric đã thấy kiểu lát gạch này trước đó trong tháp bí mật của ông Galen. Sàn đại sảnh là một tấm bản đồ khổng lồ của Droon.

Sparr đang ngồi trên ngai vàng khổng lồ của đức vua.

Galen đứng bên cạnh, toàn thân ông trắng toát, đứng yên như một bức tượng đá.

“Đem lá bùa lại đây cho ta!”, Sparr ra lệnh.

Grù! Hai con sói gầm gừ sau lưng Keeah.

“Im lặng!”, công chúa vỗ đầu chúng.
“Tù từ nào”.

Bốn tên Ninn to béo khiêng một cái thùng sắt vào phòng. Chúng để nó trước mặt tên Sparr, mở ra, rồi cúi người khép nép.

Sparr dùng hai tay lục trong thùng, lấy ra một vật màu đen rất to. Hắn giơ cao vật đó lên.

Đó là một vật dài hình tam giác, ba cạnh sắc nhọn, bao quanh bởi một vòng tròn. Ở đỉnh tam giác có mấy cái sừng.

Một viên đá trong suốt lấp lánh ngay giữa tam giác.

“Đây là lá bùa hộ mệnh của Zor!”, tên Sparr hô to.

Bọn Ninn cúi đầu trước vật lạ.

Lá bùa ánh lên trong ánh sáng của những ngọn đuốc.

“Chẳng mấy chốc nữa, chúng ta sẽ bắt đầu cuộc hành trình dài của chúng ta,” Sparr tuyên bố. “Zor... chúng tôi sẽ đến với ngài!”

“Trời ơi!”, Max thì thào.

Rồi Đại Vương Sparr rút kiếm ra. Hắn gắn chặt lá bùa vào cán kiếm.

“Hắn đang làm gì vậy?”, Julie hỏi.

Keeah lo lắng đáp: “Mình cũng không biết nữa!”

Tên phù thủy bước ra giữa phòng.

Hắn đứng ngay trên những tấm gạch lát hình bản đồ Thành Jaffa. “Chúng ta sẽ sớm có câu trả lời!”, hắn nói.

Hắn nắm chặt thanh kiếm bằng cả hai tay.

Rồi chỉ mũi kiếm xuống.

Rồi với một nhát đậm chí mạng... *phép!*... Lưỡi kiếm của Sparr cắm sâu vào sàn nhà.

Ngay chõ bản đồ Thành Jaffa.

*Hắn nắm chặt thanh kiếm bằng cả hai tay.
Rồi chỉ mũi kiếm xuống.*

“Chuyện gì nữa vậy trời...?”, Eric thốt lên.

Bất thình lình, lá bùa có đính viên đá sáng lên. Nó bắt đầu toả ra một thứ ánh sáng màu xanh lá cây nhạt. Nó bắn ra những tia sáng rồi kêu xèo xèo.

Keeah đứng dậy. “Đến giờ rồi,” nhỏ nói.

“Tụi mình sẽ đón Đức Vua về,” Eric đĩnh đặc nói.

Công chúa hít một hơi dài: “Chúc các bạn may mắn!”

“Bạn cũng vậy nha!”, Julie mỉm cười nói với công chúa.

Keeah bước hắn ra khỏi bóng tối. Rồi nhỏ nói rõ từng tiếng: “*Detchu – tah!*”

Trong nháy mắt, ba con sói đỏ khổng lồ gầm lên một tiếng rồi ùa vào gian đại sảnh. Chúng gầm gù, nhe mấy cái răng nanh ra. Miệng chúng phà ra hơi sương khi chúng đứng hộ tống bên cạnh Keeah.

Sparr bước giật lùi. Có thể thấy được trên mặt hắn một thoáng sợ hãi. “Mấy con

sói này ở đâu ra? Chúng bị đóng băng hết rồi mà? Vậy còn... người là con gái của bà ấy! Tôi nghiệp quá, màn trình diễn phép thuật của người chẳng kéo dài được bao lâu đâu!"

"Cũng đủ lâu để ngăn người lại!", Keeah nói. Nhỏ gio tay về phía Sparr.

Eric thấy máu mình nóng lạnh: "Chắc tụi mình phải ở lại giúp bạn ấy thôi. Mọi chuyện là do mình mà ra".

"Đôi khi, những chuyện không hay xảy ra vì một lý do nào đó," Max nói. "Có lẽ những chuyện này phải xảy ra cho Keeah. Mình sẽ ở lại đây. Thầy Galen chắc cũng sẽ quyết định như vậy. Nhưng bạn, các bạn phải đi tìm Đức Vua".

"Nhưng...", Eric lưỡng lự.

Julie chụp lấy tay Eric: "Keeah có phép. Bạn ấy phải chiến đấu với Sparr. Và tụi mình phải đi thôi!"

Neal nắm lấy cánh tay kia của Eric:
“Đi nào!”

Lúc mấy con sói nhảy bổ vào tên Sparr
và túi Ninn của hắn thì ba người bạn nhỏ
cũng bước ra khỏi sảnh.

Chúng run lập cập khi chạy nhanh
xuống những bậc thang.

Tim chúng đập loạn xạ khi chúng bước
vào thế giới băng tuyết.

TÁM

Chạy đua với thời gian

Julie và Eric giật mạnh dây cương, thắng ba con pilka lại trong khi Neal thì đánh vật với cánh cổng thành khổng lồ.

“Tụi mình đi tìm đức vua thôi!”, Eric nói chắc nịch, quất dây cương, lệnh cho mấy con pilka tăng tốc.

“Đua hết tốc lực nào!”, Neal hô vang khi phóng lên con pilka của nó.

Ngay lập tức, bọn pilka phóng đi. Chúng chạy băng qua khỏi cánh cổng thành và gỗ móng trên nền băng giòn tan. Con bão tuyết ập xuống bọn trẻ.

Chẳng mấy chốc, cung điện đã mất hút sau làn sương mù.

“Đức Vua Zello ơi!”, Eric kêu.

Giọng nó chìm vào trong tiếng gió hú.

“Con bão ngày càng mạnh!”, Julie nói.

“Bây giờ cũng gần tối rồi!”, Neal hét.

“Rất phù hợp với con ác mộng này!”

Mấy con pilka sáu chân vẫn phi nước đại. Chúng phi băng băng qua khu rừng tuyết. Thạch nhũ tuyết nhọn hoắt thòng xuống từ những cành cây đông đá. Những cây cao bị xé ra làm đôi, gỗ cây lộ ra, lấp lánh ánh bạc của băng đá.

“Đúng là nơi này đã bị nguyền rủa,” Julie nói.

Neal chụm hai tay lại với nhau. “Đức vua Zello ơi!”, nó kêu lên. “Trời ơi, ông

ta chẳng bao giờ nghe thấy tựi mình đâu.
Chắc là ông ấy đang ở xa lắm rồi. Không
chừng ông ấy đã bị..."

"Không được nói như vậy!", Eric ngắt
lời bạn, nó đứng hẳn trên lưng con pilka.
Nó gọi thát thanh: "Zello! Đức vua Zello!"

Chỉ có tiếng gió, như tiếng cười của
Sparr, gầm lên đáp lại.

Tay chân Eric đau nhức. Nó lạnh. Nó
sắp ngủ mê. Băng tuyết bắt đầu đọng lại
trên hai má nó. Mọi vật trở nên tối tăm
hơn. Và lạnh hơn.

"Không!", Eric kêu lên, nó nắm chặt dây
cương. "Tui mình phải làm được! Tui mình
phải thắng! Hãy tiếp tục kêu nào, mấy bồ!
Kêu tiếp đi!"

"Vua Zello ơi!", chúng gào khản cổ. "Vua
Zello!"

Rồi chúng nghe thấy một âm thanh từ
xa vọng lại.

Một âm thanh quen thuộc giữa cơn bão
tuyết kinh hoàng.

Hiiii!

“Nè! Mình nhận ra tiếng hí đó!”, Julie kêu lên: “Là con Leep!”

“Đúng rồi!”, Eric mừng rỡ. “Và ở đâu có Leep, ở đó có... Vua Zello! Zello!”

Một cái bóng thình lình tiến lại gần bọn trẻ sau làn tuyết dày đặc.

Đó chính là Leep. Và nó kéo theo một chiếc xe trượt đằng sau, trên xe chính là... Đức vua Zello.

Đức vua ghì mạnh dây cương.

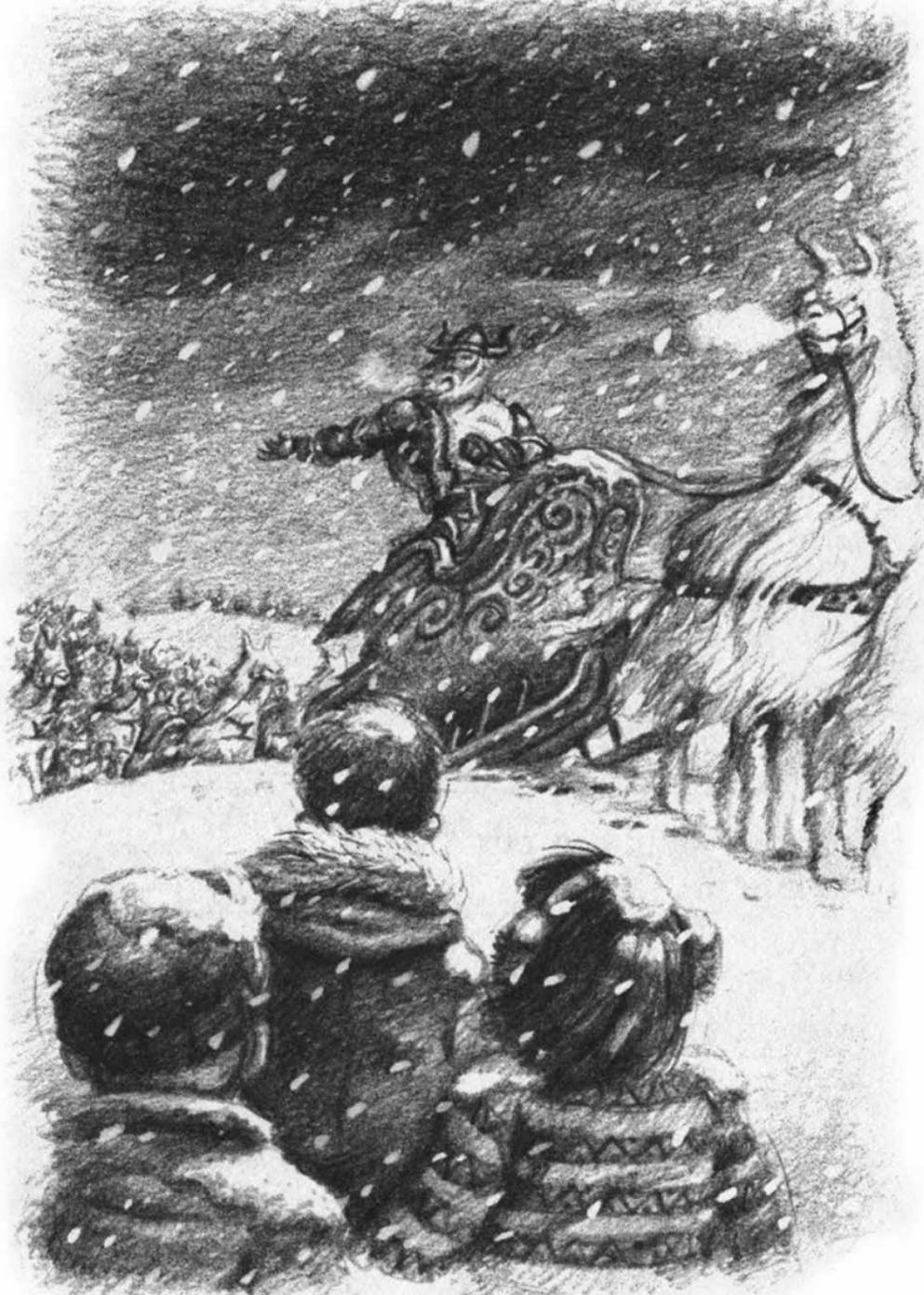
“Galen bị đong đá rồi, thưa Đức Vua!”, Eric gào lên rồi nhảy xuống khỏi lưng con pilka. “Keeah đang đánh nhau với Sparr! Cũng có rất nhiều tên Ninn nữa. Nguyên một binh đoàn Ninn luôn!”

“Ta cũng có quân mà,” Đức Vua đáp. Ông vẫy tay ra sau, ra hiệu.

“Quoa!”, Eric reo lên.

Mấy chục đàn ông và phụ nữ cũng đang cưỡi xe trượt, từ sau lưng đức vua đang

*"Ta cũng có quân mà," Đức Vua đáp.
Ông vẫy tay ra sau, ra hiệu.*

tiến tới. Nhưng hầu hết là trẻ em. Rất đông trẻ em.

“Trời, nguyên một binh đoàn trẻ em Droon luôn!”, Neal nói.

“Nhưng làm sao tụi em đánh lại bọn Ninn cao to chứ?”, một bé gái hỏi.

Julie nhảy xuống khỏi yên ngựa rồi nói: “À, mình nghĩ ra rồi. Đối mặt với lời nguyên băng tuyết này, chúng ta hầu như đã quên béng mất mặt tốt đẹp nhất của tuyết!”

Neal thắc mắc: “Vậy là sao?”

Julie vọc một nắm tuyết từ đụn tuyết bên cạnh rồi cười toe toét: “Cái trò mà tụi mình hay chơi ở Thế Giới Bên Trên... bi tuyết!”

Những đứa trẻ thành Droon vây quanh ba người bạn nhỏ.

“Cho tụi em tham gia với!”, một bé nói.
“Tụi em cũng muốn bảo vệ Thành nữa!”

“Cái này chắc là dùng được!”, một bé trai nói. Nó lấy một cái ná trong áo khoác ra.

“Ná bắn tuyết hả?”, Neal lên tiếng. “Hay lắm, nhưng em phải nhớ luật số một. Muốn bắn tụi Ninn, mấy em phải né nén mấy viên bi tuyết thật chặt!”

Bọn trẻ Droon hăng hái đào tuyết. Chẳng mấy chốc, chúng đã làm xong khoảng một chục quả bi tuyết. Chúng còn nhét đầy bi tuyết trong túi nữa.

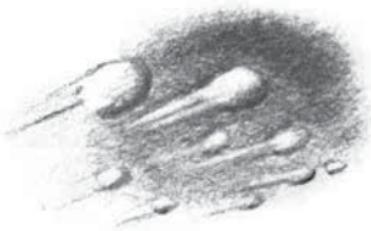
“Tiến về cung điện nào!”, Đức vua hô to dōng dạc. Rồi ông trượt đi như bay trên tuyết.

“Yeeeahh!”, Eric đập nhẹ dây cương của con pilka. “Tên Sparr và tụi Ninn của hắn chắc chắn sẽ không ngờ được thứ vũ khí lợi hại của chúng ta đâu!”

CHÍN

Thần dân Droon, đoàn kết nào !

Khi những chiếc xe trượt và đòn pilka
đổ quân vào Thành thì bọn Ninn đang chờ
sẵn trên những bậc thang vào cung điện.

“Nào, mọi người!”, Eric tập hợp bọn trẻ
lại. “Bi tuyết đâu?!!”

“Bi tuyết đây!”, bọn trẻ hô vang.

“Sẵn sàng,” Neal hô. “Nhá...”

“...Bắn!”, Julie hét to.

Bуп! Bуп! Bуп!

“Aaaa!”, bọn Ninn kêu lên. Một nửa bọn chúng đánh roi cung tên. Nửa còn lại thì té xuống những bậc thang, lăn lông lốc.

“Hay lắm các em! Trẻ em – Ninn: một - không!”, Neal reo hò.

“Đi vào đại sảnh nào!” Vua Zello ra lệnh rồi chạy băng băng qua lũ Neal vào trong cung điện.

Rầm! Xẹt! Xèo! Bùm!

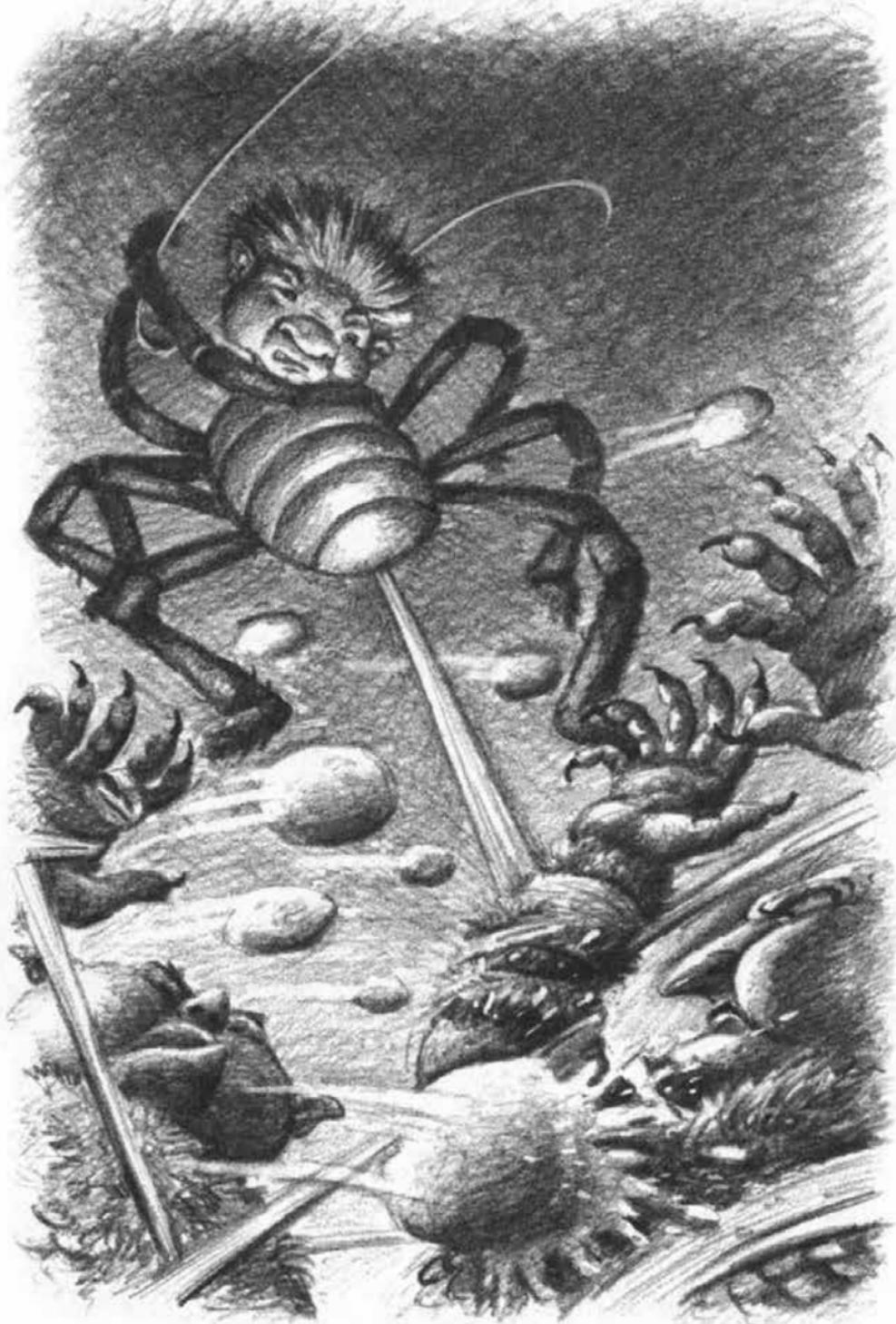
Khi họ bước vào căn phòng hình tròn, Keeah và Sparr đang đấu phép với nhau.

“Quoa!”, Eric thốt lên. “Keeah tuyệt vời quá! Mình nghĩ là bạn ấy đã biết cách dùng phép rồi!”

Một toán Ninn đằng đằng sát khí lao tới bọn trẻ, nhưng những con sói đỏ gầm lên, làm tui Ninn hoảng hốt lui lại.

Rồi, thình lình, Max treo mình tuột xuống từ trên trần, anh chàng xịt một đám tơ nhện về phía bọn chúng.

*Rồi, thình lình, Max treo mình tuột xuống từ trên trần,
anh chàng xịt một đám tơ nhện về phía bọn chúng.*

“Xuất sắc!”, Julie hét vang. “Nào, các em, chúng ta dứt điểm nào!” Nhỏ và bọn trẻ ném bi tuyết loạn xạ vào bọn Ninn đang hoảng loạn.

Vua Zello dẫn đầu toán người lớn chạy lại tên Sparr. “Keeah, con giúp thầy Galen đi!”, ông nói, giọng rền vang.

Keeah chạy lại phía vị phù thủy già, nhở lấy cái túi nhung ra.

Vèo! Một mũi tên của bọn Neal bay sượt qua công chúa. Keeah nhìn xuống đất, cái túi nhung bị rách toạc ra làm hai.

Nhúm bụi óng ánh rơi vương vãi trên sàn nhà!

“Ôi, không...!”, nhỏ thút thít.

Rẹt! Sparr phóng một tia lửa về phía Keeah, xô cô bé ngã vào người đức vua. Hai cha con ngã bật ra sàn nhà.

Eric nhìn quanh. “Mình đi tìm lá bùa đây!”, nó hét to. “Neal ơi, đỡ cho mình nha!”

“Được thôi!”, Neal la lớn. “Rốt cuộc mình cũng được dùng tuyệt chiêu ném bóng xoáy thần tốc!” Nó lấy bi tuyết bắn Sparr ào ào.

Bôp! Bôp! Bôp! Tên phù thủy té ra sau.

Eric trượt trên sàn tuyết, đến bên lá bùa.

Bất thình lình... *Reeett! Bùm!*

Một tia sáng màu xanh lá cây bắn ra từ viên ngọc trong suốt trên lá bùa! Ánh sáng đó chiếu lên sàn đá.

“Uuiiiii!!!”, Eric bị ném ra sau, đâm sầm vào Neal. Cả hai đứa ngã xuống đất đau điếng. Gần bên chúng, tấm bản đồ khổng lồ của Droon sáng rực lên, ngay chỗ tia sáng từ viên ngọc trên lá bùa đã chạm vào.

Sparr bắt đầu cười điên dại: “Đúng rồi! Đúng rồi! Đúng rồi!”

“Cái gì, cái gì vậy, cái gì vậy hả?”, Neal gắt gỏng.

“Những Đồi Cát vùng Panjibarrh!”, tên phù thủy rú lên. “Đó chính là nơi Zor vĩ đại đang ngủ!”

“Ngủ ư?”, Eric thốt lên. “Không phải hắn ta đã chết rồi sao?”

“Người không lồ sẽ trỗi dậy!”, Sparr hét to. Hai cái vây của hắn chuyển sang màu đen. Rồi hắn lao về phía Eric và Neal.

“Uhm,... sao đây, bồ tèo?”, Eric lầm bẩm.

Neal nhún vai. Thằng bé đút hai tay vào túi quần: “Rất tiếc, bạn hiền. Hết đạn rồi”.

“Mình thì không!”, Keeah la lên. Loáng cái, cô bé xoay người, chạm mặt Sparr và tung hai tay ra một lượt. Trước khi hắn có thể né được...

XEEEEET..... BÙM! Căn phòng chìm trong ánh sáng chói lòa.

“Aaaaaaaaaa!”, Eric gào lên, mắt nó nhắm nghiền.

“Ui!!!!!!”, Neal kêu lên, tay nó ôm chặt lấy mặt.

Nhưng khi thứ ánh sáng đó biến đi, chúng có thể thấy Sparr bị ném vào chân tường.

“Ngươi!”, hắn rít lên với công chúa.
“Người dám làm cho ta bị thương!” Rồi
hắn ngã sụp xuống sàn nhà, tru lên từng
hồi như một con thú bị thương.

Hắn nắm chặt lá bùa trong tay: “Bạn
bay sẽ phải trả giá!”

Lũ Ninn đứng xung quanh, đỡ hắn dậy.
Lăm le vũ khí về phía bọn trẻ, chúng mau
chóng dùi Đại Vương Sparr ra khỏi phòng.

Những con chó sói đỏ tru lên rồi chạy
theo, đuổi chúng ra khỏi cổng thành. Một
lát sau, mấy con sói đã chạy lon ton trở về.

Sparr đã đi.

“Hu-ra!”, đám trẻ nít Droon la lên reo
mừng. Chúng nhảy tung tung vì thích thú:
“Tụi em làm đã được! Hắn chuồn rồi!”

Neal chạy lại phía chúng: “Sao không
hoan hô anh hả, mấy em?”, nó la lớn. Bọn
trẻ nít đập tay chúng vào tay Neal. Rồi
chúng đập tay lẫn nhau.

Đột nhiên, phòng đại sảnh chợt im lặng.

Keeah ngược lên nhìn Galen. Trên tay nhỏ là cái túi nhung trống không: “Con lại thất bại nữa rồi thầy oi! Phép màu đã hết rồi. Con chẳng xứng đáng là một phù thủy”.

Mọi cặp mắt đổ dồn về gương mặt lạnh giá của ông lão phù thủy. Max ôm mặt.

Rồi có một thứ âm thanh phá tan bầu không khí im lặng.

Tiếng đập cánh.

Hóa giải lời nguyền !

Từ bầu trời mịt mù tuyết, con chim ưng
trắng toát sà xuống. Nó lượn lại phía bọn trẻ.

“Keeah, con của ta!”, nó nói. “Zello, đúc
vua của thiếp!”

Zello nhìn lên: “Ta luôn nhớ nàng!”

“Mẫu hậu!”, công chúa nói. “Sparr đi rồi,
nhưng lời nguyền của hắn thì vẫn còn!”
Rồi cô bé giơ chiếc túi nhung rỗng không
lên: “Thầy Galen bị đóng băng. Cư dân

trong thành bị đong đá. Mà phép màu thì
đã mất rồi..."

"Keeah con, ta không ở lại đây được
lâu," chim ưng nói rồi vỗ cánh bay lên. "Ta
đang biến hình. Ngay bây giờ, ta chẳng thể
làm gì giúp con được!"

Eric, Julie và Neal đứng xung quanh Keeah.

"Vậy làm sao cứu được thầy Galen bây
giờ?", nhở hỏi.

Con chim ưng đập cánh ngay trên đầu
công chúa. Lông chim bắt đầu rụng: "Con
phải ghi nhớ điều này... *con chính là phép
màu!* Hãy lắng nghe lòng mình, con yêu
quý, rồi con sẽ biết".

Con chim bay chậm chạp lên trần cao.
Lông rơi lả tả sau mỗi cái vỗ cánh. Chúng
xoay trong gió như những bông tuyết.

"Lần sau con sẽ không gặp ta trong hình
hở này nữa. Ta còn phải trải qua nhiều hình
dạng trước khi giải được lời nguyền này.
Trước khi lại được làm mẫu hậu của con".

“Người mãi mãi là mẫu hậu của con!”,
Keeah nói.

“Ta mong sớm gặp lại con!”, hoàng hậu đáp. “Sẽ sớm thôi con, Keeah! Sẽ sớm thôi, hoàng thượng dũng cảm của thiếp!”

Chỉ một tích tắc sau đó, con chim ưng chỉ còn là một tia sáng màu xanh dương yếu ớt, rồi thì tia sáng đó tan biến hẳn vào không khí.

“Quoa,” Eric thì thào.

Một cọng lông trắng bay là đà trong không trung. Keeah vươn lên, chụp lấy rồi nắm chặt nó trong lòng bàn tay.

Cha cô bé nói bằng quơ vào không trung: “Ta và con sẽ tìm ra nàng, hoàng hậu của ta. Chúng ta sẽ giúp nàng!”

Cuối cùng, Keeah quay sang vị phù thủy già rồi nói: “Một tia phép lúc này chẳng giúp gì được cho con”.

Max phóng qua bên cạnh cô bé: “Hoàng Hậu Relna nói nếu công chúa lắng nghe lòng mình rồi công chúa sẽ biết”.

Neal nói: “Mình thì nghĩ khác, mình đã nếm thử đường phép mà mẹ bạn hóa phép. Cũng ngọt như đường bình thường thôi”.

“Vậy hả?”, Keeah hỏi.

Neal đáp: “Đúng vậy, mình đang nghĩ... không biết có phải đường phép chỉ là đường bình thường không, bạn hiểu chứ?”

“Nhưng mà nó đã giải lời nguyền bằng tuyết cho hai con chó sói mà,” công chúa thắc mắc.

Eric nói: “Nhưng tại sao không phải là do bạn? Chính cái chạm của bạn mới là phép màu... Vì bạn chính là bạn!”

Julie đồng tình: “Như mẹ bạn nói đó: ‘Bạn chính là phép màu’”.

Keeah ngạc nhiên: “Mình đó hả? Không cần đọc thần chú luôn hả?”

“Đúng vậy!”, bọn trẻ đồng thanh.

Vua Zello vòng tay ôm cô con gái vào lòng: “Ta tin con sẽ làm được. Ta đã thấy tất cả. Con đúng là con gái của mẹ con”.

Neal thêm vào: “Cả Sparr cũng nói như vậy. Hắn rất sợ bạn!”

Keeah hít một hơi dài. Rồi nhở quỳ xuống sàn, hốt một nắm bông tuyết. Công chúa bước lại phía Galen, rắc mớ bông tuyết lên người ông.

Những bông tuyết rơi xuống chậm chậm.
Băng bắt đầu tan khỏi má của Galen.
Trán của ông cũng vậy, cả mắt nữa.

Gương mặt của vị phù thủy già giãn ra.
Ông mỉm cười.

“Keeah!”, ông nói. “Ta đã sống lại!”
“Thầy!”, Max vừa nhảy tung tung sung sướng vừa nói. “Chào mừng thầy trở lại với thế giới của sự sống!”

Mắt Keeah mở to ngạc nhiên: “Nếu thầy được cứu thì...” Nhỏ chạy ra ngoài. Cả một thành phố nằm bất động, trắng toát xung quanh nhỏ.

“Hỡi thần dân của ta! Hỡi thành phố của ta!”, công chúa hét vang.

Cô bé lại hốt một túm bông tuyết rồi tung nó vào không khí. Ngay lập tức, những bông tuyết đang xoay tròn hóa thành những cánh hoa táo màu trắng, mềm mại.

Mây mù bị quét sạch. Ánh mặt trời lại rạng rõ chiếu sáng quảng trường.

Rắc! Vòi phun nước bắt ngoè kêu nhẹ và dòng nước trong lành lại tuôn ra. Băng trên các cành cây tan chảy. Những vòm lá xanh non đung đưa nhẹ. Không khí tràn ngập hương thơm ngọt ngào của hoa cỏ.

Khắp thành, băng và tuyết biến mất như chưa từng tồn tại dưới ánh nắng ấm áp của mặt trời.

“Mùa xuân lại trở về với Thành Jaffa!”, Vua Zello reo mừng. “Keeah, con giỏi lắm!”

Những người bị đóng băng giờ đây lại bắt đầu cử động. Chẳng mấy chốc tiếng cười lại vang trên khắp các ngả đường trong thành.

“Tuyệt vời!”, Eric nói rồi mỉm cười.

Cô bé lại hốt một túm bông tuyết
rồi tung nó vào không khí.

“Đó, cái này mới là phép màu thật sự nè!”, Neal nói.

Bọn trẻ cởi tung áo tơ nhện ra, đứng đón nắng.

“Còn hơn cả phép màu nữa!”, Julie nói.

“Coi kìa!”, Max chỉ lên bầu trời sau bức tường thành bằng vàng.

Trên bầu trời hồng trong sáng, chõ một ngọn đồi gần thành, là một cầu thang bảy màu cầu vồng.

Những bậc thang dẫn lên Thế Giới Bên Trên.

Những bậc thang dẫn về nhà Eric.

“Mình nghĩ đã đến lúc rồi,” Neal nói.

Eric thêm vào: “Tụi mình đi thôi, và tụi mình sẽ trở lại càng sớm càng tốt!”

Galen nói: “Cảm ơn vì tất cả! Một lần nữa, các cháu đã cứu thế giới của chúng ta!”

“Và,” đức vua cất giọng ồm ồm. “Ta xin tuyên bố: Lần sau, khi các cháu đến Thành Jaffa, đó sẽ là Ngày Eric và Julie và Neal!”

“Vụ này được à!”, Neal nói.

Mọi người reo mừng. Đám đông tiến ba Người Từ Thế Giới Bên Trên đến tận chân cầu thang thần.

“Tạm biệt các bạn,” Keeah nói rồi ôm chầm những người bạn của mình. “Mong các bạn sớm trở lại!”

“Vậy đi nha!”, Eric nói.

Ba người bạn chạy lên những bậc thang. Chúng bước vào căn phòng nhỏ ở đầu cầu thang.

Neal bật công tắc. Căn phòng sáng lên.

Vuuuuút! Những bậc thang biến mất và sàn tầng hầm lại hiện ra ngay dưới chân chúng.

Thế giới Droon lại là một bí mật.

“Mấy bồ nghĩ tên Sparr sẽ làm gì với lá bùa?”, Neal hỏi khi chúng tản bộ ra khỏi căn phòng nhỏ.

“Tui mình sẽ phải mau tìm cho ra chuyện đó,” Julie nói.

Những tia nắng rọi qua cửa sổ tầng hầm. Đồng hồ cho chúng thấy thời gian chẳng hề thay đổi.

Eric nhặt quả bóng lên, tung một cú: “Mặc dù hôm nay quả là một ngày nguy hiểm, nhưng phải nói là mình rất khoái!”

Neal đón lấy quả bóng, tung lên tung xuống rồi nói: “Một ngày nhớ đời! Lạnh gì đâu!”

“Mình chỉ muốn nói là *lạnh muối chết!!*”, Julie nói. Nhỏ lấy quả bóng từ tay Neal rồi chạy lên những bậc thang: “Ai ra sân sau cùng sẽ là quả trứng thối đó nha!”

Eric và Neal đưa mắt nhìn nhau.

“Tớ trước!”, chúng đồng thanh nói rồi chạy bồ lên những bậc thang theo sau Julie.

Hết tập 5

Sparr sẽ làm gì với lá bùa lấy từ hang Sói đỏ? Zor là ai? Lại một bí mật nữa của Xứ sở Droon cần được khám phá.

Mời các bạn đón đọc tập 6:

**NGƯỜI KHỔNG LỒ
YÊN NGỦ THÀNH GOLL**

BÍ MẬT TXÚ DROON

(5)

Trận chiến băng tuyết

PHÚ ANH dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản:

TS. QUÁCH THU NGUYỆT

Biên tập:

LY HOÀNG LY - THU NHI

Bìa:

TRÍ ĐỨC

Sửa bản in:

YÊN VIÊN - THU NHI

Kỹ thuật vi tính:

THU TUỐC

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng, Phường 7, Quận 3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (08) 39316289 – 39316211 – 39317849 – 38465596

Fax: (08) 38437450

E-mail: hopthubandoc@nxbtre.com.vn

Website: www.nxbtre.com.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Số 21, dãy A11, khu Đầm Trấu, Phường Bạch Đằng, Quận Hai Bà Trưng, Hà Nội

Điện thoại: (04) 37734544

Fax: (04) 35123395

E-mail: chinhhanh@nxbtre.com.vn

CÔNG TY TNHH SÁCH ĐIỆN TỬ TRẺ (YBOOK)

161B Lý Chính Thắng, P.7, Q.3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (08) 35261001 - Fax: (08) 38437450

Email: info@ybook.vn

Website: www.ybook.vn